

היהודים מקוקי יצע'ין מיזו עושים עלייה

כך שגם כעבור 600 שנה לאחר ההתקפה
הנויות בכנען, ננית, שמרו השבטים האלה על
יהודים ועל הוותם השבטי. אין בידינו גם
שם ראייה לכך שSEGILOTH של ספרי חז"ר
ודדה", אפילו נניח שהועלו על הכתב הרבה
לפניהם גלות ישראל, נפוצו כך שקבוצות של
נגולמים יכלו לחתוך אותן עותק.

ואפלו נאמין בכך, איך שמדובר על
היכולות לקראן כתוב עז ומילודים אותו
לلغשות המוקומיות? ואם לא נפגש איזמור
"סוביי הדעת" של הלקין ונקלט את עדות
המוחטיבים מסוימים מן התורה לבין "טקס"
טים עתיקים", שהוצעו לפניו כראיות
נכונותות - מתקבלות לשוניות כביכול, או
שרידים של רוח ישראל הקדומה", שלדע
נתו הגיעו לאיגור שבטים גדולים כמו הקוקוי'
ע' ימי' בцепן בורמה - הרגללו אליהם
לא"א "משדרית קתנה של גולי אשור", אלא,
ונני, אישם בימי בית שני או לאחר מכן?
לזכותו של הלקין צריך לומר שהוא
איןנו נמה על ה"מרוחיבים", כלומר על
אליה המוזאים את "שבטי ישראל" או את
נוצאי עם ישואל ברוחו אסיה אפרדי
הה' הוא מסתפק בפייה אותה ובשבטאות.
הperf המשע שלו מושתק בחולקה, ובחלק אחד
הייניע, לפחות לטעמי. כאמור, הוא יצא
לודך ספקן ושב ממנה כמאין וזה בקר
שיטיכן שבני הננס החיים בפניה חביבה
ודדורובימורה אסה ושבט מנשה המקראי

ווארום אף שניסה להוכיח שאיןנו מנה
לב סbat המותעתים, שעיל שיגענותיהם
מחזק לא מעט בספרו, מצא לאכזבתו שמי-
הן קנטוני לא הקפיצו אונשי אקדמיה חזרי-
מונגה מכיסאותיהם ולא נותר לו אלא לכך
תת שמה שלא עשה הספרanganלית יעשה
ורגנומו לעברית, ושרדי הוקץ צ'יז'מיון,
וআজালিম উরিয়ন নশমৰত হমুশুটি
חת על קבוצה קטנה של גולי שבת מנשה
אנטנומעה בהם, יזכור להכרה (עמ' 359-357).

בשורתו של הלקין היה בשורה של יהירות אוניברסיטית, שבה יש חילכה להיהודים מכל צבע ומכל גזע עלי דרגות. האם לא היה זה הפיצה של הציונות, אלא לא היה זה הפיצה של היהודים. הוא כותב, להחיזי לעם היהודי את מלוא כלם האנווש והופיל כל חיצזה בין היהודי לבין היהודים לבין האדם שבארם (עמ' 368)? מהנה שכך, והוא אף נודה לנו אלא לתמונה ממהן צדקה לדודוש את גיורם של "צאצאי התורים קרמונין", ולמה צדקה לחפש טרייבניכם ובין "הדות" אין דבר והציג דבר, אלא לקללות מהגרים מכל עם ושם הזרדים תחותמות בישואלי אם להיות יוזדי זה להזק עולם" (עמ' 369), וזאת וההיפך אידי שדריידרים קרמונין לעם ישראל המעראי? זאת בעצם הדברים של רבר.

ככל מקורה, הדסע של גלאקן דאס דאס וויסנטהן טון של אלגאהום ישכחה שירידות גאנז ווומידן יימצא מי שיקט אותו לתחייה. מכיוון שבתקבב מאידיעת טפוחה של הסורן גאנז כב' ענד ישראאל "אנטן אלא א' האמאה", עזוזר סעה עזודה בברוט מיטן ("עטאי אונד ווומזא העם היזורייז"), שלמה וג'ר, רבלינגן, וממציא משיחו ניחומים בכוכן של "האנט אנד יישורען" משומם מפֿרְאַלְבָּלְבָּן.

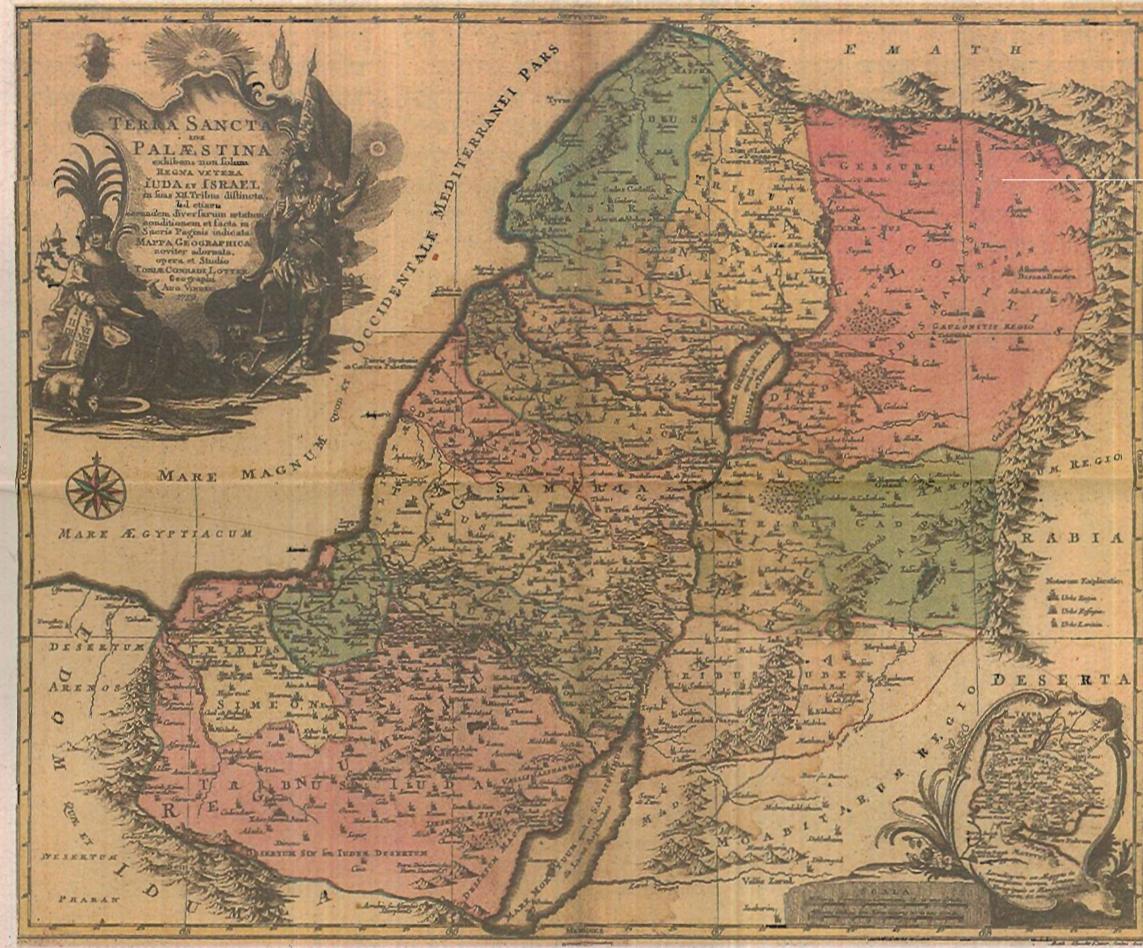
Across the Sabbath River / Hillel Halkin

בפדו של פרופ' יעקב שביט (ביחד עם יהודית גינזבורג), "אידופה המוחלטת: תמקולות התהווידים, דודופה ותרכובות המעדב", דאה אדר בתוצאת עם עובדה

את הדעה המוועה הזאת ולהוכיח אmittah, "ואולם מדובר ב"בעל היהה מלומדים".
זו עטן כי לא כל שבטי ישראל והוגלו אלא רק עילית קתנה, וגם רוב אלה שהוגלו שבו ארץ ישראל כמו בית שנו.

אם גם הבעל הוא להאמין שעשרה השיטים נעלמו לגמרי ונחבאו במקומות סתרים ביררכתי ארץ, ו"שחוק (צחוק) נזא", חלק אותו לשבטים, שנפזרו בא"צונות שונות; ובכל זאת, לוד לא מבטל את האפשרות כי "בתוך היהודים הנידחים איזה ובארץ יישיתר מרודע עשרת שבטים מאשר בתוכנו", וכי הם התערבו בעםם שבתוכם ישבו והשפעו עליהם. אכן, לדעתנו, נולדה "אמונת האפגננים האפגננים) כי כולם ממציאו ישראל". יותר כך, לוד גם סבר כי היהודים בקורדים

ההלו הלקין הцентр
לשורה מפוארת
של נסעים יהודים
ש"איתרו" צאצאים
מושבטי ישראל בפינות
nidhot beulom; ha-pum
medorer be-tsazzi shabat
menasha shehatgalgo
benorah le-zpon boroma

לפיה של חלוקת ארץ ישראל לעשרה חשבות, ממנה ה-18 (המפה נמצאת בספריות הקונגרס בארה"ב)

או, בכוון, ברוסיה הדרומית, ואולי גם
הוויטנאמים הקדמוניים יישבו ברומניה, גם
הם הצרקה להזיהם נמירה מרווחה לעצ'
מת השבטים".

מתברך איזיפא שלא כל לווחור לגמרי
אל איזו שודעינקה לה עט' ישוגא"ת "תוספות"
כל צאנצאיים קימנו בסוגום אונשה את קרי-
וביגינגן. רדומה כו' הדריש טזריר. הוכחה
ל'ק' ב' מ' ו' חנוך הסיב'ה להעתיקם הימיפוש
הו המוציא של אל מלוחות קוויזיט ניז'י
ונז'ת לימי ביזנטיאון. מניע אדי הייחדיצין
טעון כי העובדה שב' כתביים העתקים
ל' היהודים "הנידחים" האלה נמצאים
חשקעים" מספדי תורה, תומכת במסוט
ב' בדבר קבועות התורה. אם זו בקב' הותה

מסקנה אינה שהتورה נכתבו עוד קודם
בז' (עמ' 353).

ונאצטן גול'אי אשור גם בצדון אמריקן.
ל'קוקיה המועילה הזאת אפשר להוציא
דרישות מן המאה ה-19 על "זרזוץ יש נבר
לאארץ הורד", שהגיע ליזוחלים וסיפר על
וואיל משמד יהורי החוי בקסמייר, ליד העיר
אוזולין (ajukun), על סוחר יהורי מלכלה תא
שבקיין מראהו בודמן בזיו יהודית גהולה
זוקפת תראתה עוד צעודה כונתת. עתה לא
נורדר אל לא לפטוצי את החזינה - איך גיינו
עם שעדרן ושביטם למזרחה איזה ולמזרחה
אצפריקה בהאות - אין חלחולין למציא. גם אם
הזהזחים של קבוצות הדוד' באוצרות אלה הוא
כך מערשת השבטים, או אולי מיהודים
שהגנוו לשות בתקופת בית שני.

בכתב העת "השילוח" (ברלין, תרס"ג) הדומה, פירשם שמעון מנהם לוד סרdot האמירים בשם "עשרה השבטים", שאט י'קורי מענונייה לקת מהחיבורים של המוזר ז' אROLF נויבאיאור (1899). הסדרה תיירה י' פידג הנפוץ, כרבורי, ב"ספרים רבים מאור", החובdot אין איז, במגילות עפות, בעיתוי "סוס ובדשות", לו כותב כי "ספרות שלמה כתכחות נבראה בשנים האחדות לברד

לעכונאים, שהגיעו לדורות האנגלים (קלודרנוול) ולאירלנד כדי לכרות שם. בDAL, הפיניקים שהגיעו לאלבויו, כותב קלולוונר, "לא היו פיניקים תחודרים: היהתם תערובת גדומה או קתנה של בני עבדת השבטים - של שבטי-הצפוניים הישראלים בבלזון, דן ואשר, ואפשר גם של שבט נבי". ואום ותערובת קרטוט של דם כנעני בדם הכרבריטי בזמנם קדומים, הורי היה בקורות חלק ידוע מודם-ישראל, מדמיות של שחרת השבטים". ואם כך הדבר, קורוטב כל "עם טמי" נזול בעורקי העם הבריטי, מכאן הדמיון בין התוכנות המאפיינות את הבריטים לתוכנות המאפיינות את בני ישראל ה"שמיים".

להגנתו של קלוזנרד אפשר להביא את
וועד כתיבת המאמר - אחרי השואה -

על גדת הסמבעין, מסע בעקבות צאצאי שבת המנשא

יעקב שביט

אמר מענדיל מוכד ספרדים: בואו ונחזיק טוביה לבניין החלישי, בעל המפעות המפוזר, על הגי מייל מלוחיתא - המתנות הטור-בות, שהעללה לבנו ממוקמות היישוב של בני משה, או היהודים האדרטוניים". וכל זאת ממש שבנימין ובנ' לויוינו, הלווא והוא סנדיל, זכו במצבה לעבר את נהר הסמיטון, לשוב לעירם בשלום, ולהפיץ בקרביהם את אגדות עשרת השבטים. האגדות האלה, כותב מנדיי, סתוםת מאד, כל תיביה שבתוכה אומרת דרשני, ויש שהיא אמרמת סרטיי או בוא והטל אותו בסופ'". לכן חוקרי קדמוניות עטים לנקר בהן ולעהלות הרבות שונות וממשנות. וכך זה למעשה משומש שבני יישראאל וזוקקים לאגדות, שמעניות להם ניחומיים בעת צורה זו "שובה ונדרבה ומשמן לישובים ירושלים" (מנדיי מוכר ספרדים, "אגרת האדרטוניים"), היל אלקן, הנוטע האחוין (*և פ' שעה*) בירושימה מפארת של ציידי אגדות, מודיע היטב לא רק לספקנות אלא גם ללווג מילואה את ספרו - בנסחת, למשל, מי מבין וזשניהם, הילקן: או הרב החוץ אליהם אביזיל, הוא בנימין ומוי סנדיל, הילקן מיהוד לאקדרים רפואה למכתה הוא אכן בכימין הרביעי, שכן צאת למסע מילא בטבעונות ומצד' נכלים הנוחזים להזדהן בהירות את מהימנות הספרדים

ישמשו ואת ה"עדויות" שוצגו לפניו.
לפיכך, הספקנות וביקורת המלומדים
אותו אמרורים להוכיח את מסקנותיו בסוף
המesus, שאלוי יש ממש כלשחו באגדה
על בני שבת מונשה שהוגלו מישראל בידי
מלך לוד אשור וכמה מהם שרדו עד ימינו
ההיאים על גביהם הורד נורמה הנה עדות
כופלה לא-היפץ הוזים" של עם ישראלי.

לפניהם יוטר וממיה שנגה ידע נוטע אחר
יעקב ספיד הלווי ("אבן ספיד", 1866),Lik'
בכו שדרברטו של בני מיניו הדשני בספרו "משעי
ישראל" – שרואה ספריהם עתיקים למןיהם
הם ברורים מלובגנווערו לך אדים יהודים
אגמיהים לשמעוועות ולחרשות; ואלאן נוטע
בזימינו מאמן שבאגירות עתיות, מופע-
קרות בכל שיריאו, פמנון תמו "ארעין" של
אלאן בזימנווערטער

וזו למשל היזהה גם המתנקה של מלומד בכבר כמוסה ה'זקן אחיה' גרא. בשנת 1794 כתוב ויד' אדר בホתורס (Brothers) ספר בשם "Revealed Knowledge", שם העשוי כי בבריטניה ובאמריקה יstor בבור נר צוירם. הגמאדים באמונה אז'ימה מהאגלאור סקסיזם גואזע עי שרת הענטערט שאניגלו.

בשנה 1921 מושמוון על ידי דודו השם אללה הבינו לאנגליה ואידלנד וזרנגי, קמפניינדר נוטרב-1945 מ אמר איזק בשם עשותה האנגלית, הכוונים והאנגלו-סקו יים, שבו תיאר את הספד הזה כחזה שאנו לה שום סוד מרענן, ואלאט גבל זאת היא שותות חודה היסטוריות.